

Να κάνουμε το πρώτο βήμα προς το Χριστό;

/ [Γνώμες](#)

• **Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.**

Βρισκόμαστε λίγες μέρες πριν εισέλθουμε στη Μεγάλη Εβδομάδα και να ακολουθήσουμε το Χριστό στην πορεία Του προς το σταυρό, αλλά και να γίνουμε μέτοχοι της χαράς της Αναστάσεως.

Κυριακή Δ' των Νηστειών, και το Ευαγγέλιο μάς παρουσιάζει ένα θαύμα που επιτελεί ο Χριστός· τη θεραπεία του δαιμονισμένου παιδιού.

Μέσα στο πλήθος βρίσκεται ένας πατέρας που δεν ξέρει τι να κάνει για να θεραπεύσει το παιδί του. Λέει στο Χριστό ότι έχει δαιμονικό πνεύμα που δεν μιλάει, πέφτει κάτω, βγάζει αφρούς, τρίζει τα δόντια και μένει ξερός. Ο πατέρας, στην αρχή, απευθύνθηκε στους μαθητές Του, αλλά δεν κατάφεραν να βγάλουν το δαιμονικό πνεύμα.

Τότε, βλέπουμε την αγανάκτηση του Χριστού προς τους μαθητές: «ὧ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;». Ἀπιστη γενιά, ως πότε θα είμαι μαζί σας; Πόσο ακόμη θα σας ανέχομαι;

Ἐφεραν μπροστά στο Χριστό το παιδί. Μόλις είδε το Χριστό, το δαιμονικό πνεύμα τάραξε το παιδί και έπεσε κάτω. Το παιδί ταλαιπωρούνταν από αυτό το πνεύμα «παιδιόθεν». Ο μπαμπάς του παρακαλεί το Χριστό να βοηθήσει το γιο του.

Λέει ο Χριστός: «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Για να απαντήσει ο μπαμπάς: «πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ». Τότε, ο Χριστός διατάζει το πνεῦμα να βγει από το παιδί. Βγήκε και το παιδί ἔμεινε αναίσθητο που πολλοί νόμιζαν ὅτι πέθανε. Ο Χριστός, ὅμως, πιάνει το χέρι του και το παιδί σηκώνεται.

Όταν μπήκε ο Χριστός στο σπίτι, Τον ρώτησαν οι μαθητές, «γιατί εμεῖς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αὐτό το δαιμονικό πνεῦμα;», για να απαντήσει: «τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ».

Στο τέλος της ευαγγελικῆς περικοπῆς, γίνεται λόγος για τη θανάτωση του Χριστοῦ και την ἀνάστασή Του μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες.

Ας προσέξουμε τη ρήση του πατέρα: «Πιστεύω Κύριε! Αλλά βοήθησέ με, γιατί ἡ πίστη μου δεν εἶναι δυνατή».

Εμεῖς, σήμερα, τι προσευχή κάνουμε;

Τι παρακαλάμε ἀπὸ το Θεό να μας δώσει;

Λεφτά, δύναμη, ἐξουσία, φήμη, κοσμικά αγαθά.

Στην πραγματικότητα, δεν θέλουμε το Θεό μέσα στη ζωή μας. Θέλουμε, μόνο, αὐτά που μας δίνει ο Θεός. Γιατί, νομίζουμε ὅτι εἴμαστε παντοδύναμοι και στο κέντρο του κόσμου. Όλος ο κόσμος κινεῖται γύρω μας.

Με αὐτό τον τρόπο, μεγαλώσαμε και με αὐτό τον τρόπο προχωράμε στη ζωή μας.

Δεν αφήνουμε λίγη θέση στο Χριστό.

Και πώς μπορούμε να ξεκινήσουμε;

Με μικρά και σταθερά βήματα. Θα κάνουμε εμεῖς το ένα βήμα και ο Χριστός θα κάνει ὅλα τα ἄλλα.

Δεν μπορούμε να κάνουμε κατευθείαν τα πάντα. Δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε με μεγάλες προσευχές, μετάνοιες, κομποσχοῖνι κ.α. Θα ξεκινήσουμε ἀπὸ τη βάση. Ἀπὸ την αρχή. Και τότε, θα ἔχουμε μπει σε μία πνευματική ζωή και θα κάνουμε μία νέα ζωή.

Επίσης, να μην κοιτάμε ποτέ πίσω. Η παλιά μας ζωή και ο εαυτός μας είναι πίσω. Τον αφήνουμε πίσω. Δεν κοιτάμε, ούτε επιστρέφουμε. Προχωράμε και βλέπουμε μπροστά. Γιατί, τον Χριστό θα Τον συναντήσουμε μπροστά μας.

Σιγά σιγά, θα έρχονται τα δώρα του Θεού σε εμάς και θα μας προικίζει με πολλά χαρίσματα και τάλαντα. Θα αγωνιζόμαστε μέχρι να κλείσουμε τα μάτια μας από αυτή τη ζωή για να προσεγγίσουμε το Χριστό.

Άλλωστε, αυτός είναι ο σκοπός μας που ήρθαμε εδώ. Να γίνουμε Άγιοι και να ενωθούμε με το Θεό.

Πάμε να ξεκινήσουμε αυτό τον αγώνα;

Με μικρά και σταθερά βήματα να προσεγγίσουμε το Χριστό για να εισέλθουμε στη Μεγάλη Εβδομάδα και να μετέχουμε της χαράς της Αναστάσεως.